

Остапчук Микола Володимирович
сільський голова

Mykola Ostapchuk
head of the village

Село Похівка

Виконавчий комітет Похівської сільської ради
77716, Івано-Франківська область, Богородчанський р-н,
с. Похівка, вул. Шевченка, 66

Village of Pokhivka

Executive Committee of Pokhivka village Council
66, Shevchenka St., v. Pokhivka,
Bohorodchany district, Ivano-Frankivsk region, 77716 ☎ +380 34 71 3-16-16, 3-16-82
✉ pohivkarada@ukr.net

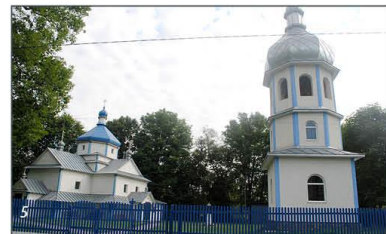
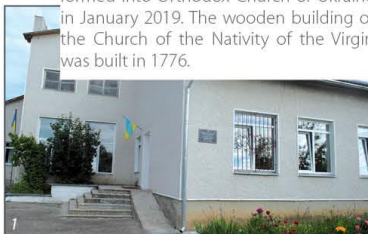
For the first time this small (497 inhabitants) village was mentioned in the document dated of 1426. Mykola Ostapchuk is now head of the Pokhiv village council. During period of his work from 2016 to 2019 the budget of the village increased greatly due to tax payers' revenues. For these funds, the street infrastructure was improved, the roads of the village were asphalted, repaired parts of the regional importance roads in Pokhivka with co-financing of regional budget, renovated the roof of the gymnasium. In recent years, at the expense of village's and regional budget funds, the windows were changed, overhauled and furnished the premises where a preschool group was opened for children. People spend their leisure time at the club, in the stadium. Every year on August 28 a celebration of the village day is held. The local religious community of UOC was the first in the region to be transformed into Orthodox Church of Ukraine in January 2019. The wooden building of the Church of the Nativity of the Virgin was built in 1776.

Перша писемна згадка про це невеличке (нині 497 жителів) село за 6 км від райцентру відноситься до 1426 р. Похівську сільську раду утворено 1992 р. Коли ж її головою став Микола Остапчук, то 2016 р. сільський бюджет становив 370 тис. грн., 2017 р. – 700 тис., 2018 р. – 1,5 млн., 2019 р. – зріс аж до 6 млн. грн. завдяки тому, що впорядкували надходження до нього земельного податку від великого землекористувача – Богородчанського ВЛУМГ, компресорна станція якого розташована на території сільської ради. Тож 1,2 млн. грн. із вказаної суми вона навіть виділила ЦРЛ, яка вклала ці кошти в закупівлю обладнання для кабінету реабілітації та придбання нового рентген-апарата. Надходить земельний податок і від «Укртелекому», власників земельних ділянок, а єдиний податок сільгоспвиробника сплачують два фермерські господарства та ПП «Західдинка».

2019 р. в Похівці дороги на вулицях Шевченка та Церковній заасфальтували – на це пішло 2,6 млн. грн., за кошти сільського бюджету підсипали щебенем під'їзні шляхи на бічних вулицях, вимостили тротуари бруківкою. Крім комунальних доріг села, тут 2017 р. привели до ладу відрізок дороги Іванівка – Радча, а 2019 р. сільрада скооперувала з департаментом будівництва, ЖКГ та архітектури облдержадміністрації кошти для ремонту відрізка дороги Богородчани – Похівка. Встановили огорожу навколо ФАПу та гімназії (колишня школа), на перекриття її даху витрачено 500 тис. грн. сільських коштів.

Останніми роками за гроші сільської ради при співфінансуванні з обласного бюджету (зокрема посприяв депутат облради Святослав Никоревич) у школі поміняли вікна, капітально відремонтували й умеблювали приміщення, де 2018 р. відкрили її дошкільну дитячу групу, відновивши у Похівці ДНЗ «Мальва». За кошти із двох бюджетів також облаштували дитячий ігровий майданчик.

Своє дозвілля похівчани проводять у клубі, на стадіоні, щороку 28 серпня святкують день села. Першою в області місцева релігійна громада УПЦ МП в січні 2019 р. перейшла до новоствореної ПЦУ. Дерев'яне приміщення сільського храму Різдва Богородиці (настоятель о. Микола Гунько) збудоване ще 1776 р.

1. Гімназія (донедавна школа) / 2. Нова огорожа навколо ФАПу / 3. Дошкільний дитячий заклад «Мальва» / 4. Дитячий ігровий майданчик / 5. Церква Різдва Пресвятої Богородиці / 6. Каплиця – осередок духовності й окраса центральної сільської вулиці

1. Gymnasium (used to be a school) / 2. / 3. Kindergarten «Malva» / 4. Children's Playground / 5. Church of the Nativity of the Virgin / 6. A chapel – the center of spirituality and decoration of the central street in the village

Хом'як Василь Іванович

сільський голова

Vasyl Khomiak

head of the village

Rakhynia was first mentioned in documents in 1395. The village was famous for its salt works. The salt was transported to other regions of Ukraine from here. In 1866 a railway was laid through the village. Currently there are 1150 inhabitants in the village. The Head of the village is Vasyl Khomiak and he has contributed to modernization of street-lighting, applying LED-technologies, road repairs and renovation of the cemetery. The projects submitted by the village council "For the health of the youth - a modern sports ground" and "The production and processing of organic products on the territory of Rakhynia" were the winners of the regional competition of local self-government projects in 2016 and 2017. The farm enterprise "EKO-Karpaty" is specialized in goats breeding, milk is processed into delicious cheeses. There are medical outpatient point, post office, educational institution, kindergarten, library and house of culture in the village. In 1910, Ukrainian artist with a worldwide name, Galyna Zakharyasevych was born in Rakhynia.

Село Рахиня

Виконавчий комітет Рахинянської сільської ради
77514, Івано-Франківська область, Долинський р-н,
с. Рахиня, вул. Ю. Голейко, 7

Village of Rakhynia

Executive Committee of Rakhynia village Council
7, Goleiko St., v. Rakhynia,
Dolyna district, Ivano-Frankivsk region, 77514

+380 34 77 94-2-31

rakhynia@ukr.net

Перша письмова згадка про Рахиню відноситься до 1395 р. Втім, ще у 970-980 рр. тут поселився князь Ратілла, друг князя Андрійовича, власника солеварень Долинщини, із дослідження про які – виданої 1937 р. книги інженера П'єстрака випливає, що Рахиню заснували на 400 років раніше. Усічене ім'я від Ратілла – Рах. Від нього, скоріше всього, й пішла назва поселення. Або ж від імені поміщиці Рахиль, якій належало село і за життя якої, як розповідають старожили, його відбудували після спалення татарами. Від рахинських солеварень промисловців Дідушинських вози з білосніжним продуктом і сировицею їхали за Дністер, на Поділля й далі. Власне з Рахині почалося, коли один із польських панів хотів конфіскувати майно селян, Долинське повстання 1668 р.

1866 р. через село проклали залізницю. Нині тут 1150 жителів. При теперішньому сільському голові Василеві Івановичу Хом'яку модернізували на основі LED-технологій вуличне освітлення, частково відремонтували дорогу, впорядкували сільський цвинтар. Успішно реалізовано подані сільрадою проекти «Для здоров'я молоді – сучасний спортивний майданчик» і «Виготовлення та переробка органічної продукції на території Рахинянської сільської ради» – переможці обласного конкурсу проектів місцевого самоврядування у 2016 і 2017 рр. У фермерському господарстві «ЕКО-Карпати» розводять кіз, молоко яких переробляють на сирні й екологічно чисті сири.

До послуг жителів села – ФАП, відділення зв'язку, НВК, ДНЗ, бібліотека, будинок культури. Меморіальна дошка на його фасаді повідомляє, що в Рахині 1910 р. народилася українська художниця зі світовим ім'ям Галина Захарясевиц. Також його уродженцем був активіст ОУН Омелян Коваль. Насипано символічну могилу січовим стрільцям, встановлено обеліск на вшанування членів ОУН-УПА, Хрест пам'яті жертв Голодомору, пам'ятний знак на честь 600-річчя села. 10 його жителів брали участь у Революції Гідності й АТО. 1989 р. на місці старої зруйнованої церкви звели капличку, а вже через два роки – храм УГКЦ, 1999 р. відкрили нову православну церкву св. пророка Іллі. Їх настоятелями є відповідно о. Михайло та о. Іван.

Цявук Олександр Іванович
директор

Olexandr Tsyavuk
director

Limited liability company "Agro company Prykarpattia", that is a member of the UkrLandFarming Group of companies, carries out its business activity in Ivano-Frankivsk region. In general, enterprises of UkrLandFarming, one of the largest agricultural holdings in the country, are specialized in the cultivation of cereals, oilseeds and seeds, stockbreeding, production of eggs and egg products (Avangardco IPL) in 600 villages in 22 regions of Ukraine.

The total land area of the UkrLandFarming Group is about 500 thousand hectares. It is one of the ten largest land bank operators in the world and is one of the largest arable land owners in Ukraine. Corn, wheat and sunflower are the main crops grown by the Group companies.

Товариство з обмеженою відповідальністю
Агрокомпанія

ПРИКАРПАТТЯ

77401, Івано-Франківська область, м. Тисмениця,
вул. Галицька, 93

Limited liability company
Agro company

ПРЯКАРПАТТЯ

93, Galytska St., t. Tysmenytsia, Ivano-Frankivsk region, 77401

+380 34 27 12-3-00

RomanivM@ulf.com.ua

Товариство з обмеженою відповідальністю «Агрокомпанія Прикарпаття», яке входить до групи компаній UkrLandFarming, веде свою господарську діяльність на Івано-Франківщині. А загалом підприємства «Укрлендфармінг» – одного з найбільших агрохолдингів країни – займаються вирощуванням зернових, олійних культур та насіння, тваринництвом, виробництвом яєць і яєчних продуктів (Avangardco IPL) у 600 населених пунктах 22 регіонів України.

Загальна площа земельного портфеля «Укрлендфармінг» становить близько 500 тисяч гектарів. Група Ukrlandfarming належить до десятка найбільших операторів земельних банків у світі і є одним із найбільших в Україні власників орних земель. Земельний фонд Групи розташований у трьох кліматичних зонах – Поліссі, Лісостепу і Степу, що дає можливість ефективніше використовувати сільськогосподарську техніку й диверсифікувати погодні ризики. Кукурудза, пшениця і соняшник – основні культури, вирощувані компаніями Групи. Крім того, вони культивують ячмінь, озимий ріпак, сою та кормові культури.

Група Ukrlandfarming також виробляє яловичину – охолоджену, яку продають переважно місцевим споживачам, та заморожену, що її здебільшого експортують. Велику рогату худобу молочної та м'ясних порід вирощують у шістьох виробничих кластерах агрохолдингу на 125 фермах, включно з 8 племінними центрами та 2 відгодівельними комплексами.

Загальна потужність власної елеваторної мережі «Укрлендфармінгу» – 2,66 млн. тонн пшениці одночасного зберігання. Наявні потужності покривають потреби у зберіганні власної сільськогосподарської продукції приблизно на 98%. «Укрлендфармінг» приймає, сушить, зберігає і відправляє в морські порти пшеницю, кукурудзу, ріпак, сою, соняшник та інші культури, а також проводить аналіз зерна на найновішому обладнанні світових виробників. Майже всі елеваторні комплекси мають залізничні колії, сполучені з основними магістралями, – це дозволяє використовувати для доставки зерна в порти вагони.

До ключових підприємств агрохолдингу належить і товариство з обмеженою відповідальністю «Агрокомпанія Прикарпаття», що було засноване у серпні 2017 р. в м. Тисмениці й обробляє близько 22 тис. га орних земель не тільки в Івано-

Франківській, а й у Тернопільській, Львівській та Хмельницькій областях. На цих землях вирощують пшеницю, ріпак, соняшник, кукурудзу, сою, ячмінь та інші сільськогосподарські культури. Угоди з ТОВ «Агрокомпанія Прикарпаття» уклали понад 13 тис. орендодавців. На підприємстві більше 400 працівників. Воно пропонує всім охочим офіційне працевлаштування згідно з КЗпП, можливості для їх професійного розвитку та участі в корпоративних заходах.

Директор компанії – Олександр Іванович Цявук, досвідчений керівник і фаховий вчений-агроном, нагороджений грамотами обласної та районних державних адміністрацій за соціальне партнерство та участь у розвитку сільських територій. Адже підприємство добре відоме своєю соціальною діяльністю в тих населених пунктах, де розташоване. Підтримка навчальних, медичних та культурних закладів, допомога у проведенні водогонів та вуличного освітлення, фінансування свят та інших заходів у селах – ось далеко не повний перелік добрих справ «Агрокомпанії Прикарпаття». Скажімо, на Івано-Франківщині вона фінансує футбольний клуб «Вихор» с. Ямниця, надає спонсорську допомогу команді ФК «Сілець» с. Сілець, посприяла проведенню вуличного освітлення в селах Павлівка Тисменицького району та Незвисько Городенківського, Гостів Тлумацького. Біля церкви с. Жуків цього району зроблено огорожу й нові ворота. Оплачено роботи з буріння свердловини для водогону в с. Добринів, проведено водопостачання до шкільної їдальні, ремонтують дороги та церкви в с. Світанок Рогатинського району, в цьому селі, а також у селищі Чернелиці, с. Далешіві Городенківського району на Івано-Франківщині й с. Носів Підгаєцького району Тернопільської області завдяки сприянню компанії відремонтували приміщення фельдшерсько-акушерських пунктів. Там же, на Тернопільщині, вона закупила труби для прокладення водогону в с. Вербка і встановила зупинку громадського транспорту в с. Підлісне Монастирського, відремонтувала церковний будинок у с. Білокриниця Кременецького району. Закуплено парти та брендovanі щоденники для учнів Почапинської школи Тернопільського району. А в с. Монастирець Жидачівського району Львівської області з допомогою «Агрокомпанії Прикарпаття» оновили фасад клубу.

Особлива увага з боку керівництва підприємства – спонсоруванню традиційних масових заходів, як-от «Свято Лемківщини» й інші щорічні місцеві фольклорно-місцеві фестивалі. Приміром, у Народному домі с. Довгий Войнилів Калуського району на Івано-Франківщині облаштовано хореографічний клас для ансамблю «Бойківчанка», якому раніше доводилося проводити репетиції в шкільній їдальні на бетонній підлозі. Цей аматорський колектив здобув творче визнання, ставши 2017 р. лауреатом обласного конкурсу.

Підприємство не залишається осторонь потреб і окремих сільських жителів. Скажімо, із бюджету компанії її керівництво спрямувало 55,5 тисячі гривень для допомоги постраждалим від пожежі в с. Ямниця Тисменицького району.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Агрокомпанія Прикарпаття» є прикладом не тільки успішного з економічного погляду підприємства, що забезпечує роботою з гідною оплатою сотні жителів регіону, але й соціально відповідального бізнесу, який разом з місцевими громадами розбудовує інфраструктуру, сприяє розвитку культури й освіти на селі.

Ukrlandfarming also produces beef, which is exported.

LLC "Agro company Prykarpattia" is one of the main enterprises of agro holding. The company was founded in August 2017 in Tysmenytsia and it cultivates about 22 thousand hectares of arable land not only in Ivano-Frankivsk, but also in Ternopil, Lviv and Khmelnytsk regions. Wheat, rapeseed, sunflower, corn, soybeans, barley and other crops are grown on these lands. More than 13,000 landlords have entered into agreements with LLC "Agro company Prykarpattia". More than 400 employees work in the company. It offers everyone the opportunity for official employment, opportunities for their professional development and participation in corporate events.

The general manager of the company is Oleksandr Tsyavuk, an experienced manager and professional agronomist, awarded with certificates of regional and district state administrations for social partnership and contribution to development of villages. After all, the company is well known for its social activities in those villages where it is located. Support of educational, medical and cultural institutions, assistance with providing water supply and street lighting in villages, financing local folk-art festivals and other events are not a complete list of good company affairs. For instance, the company assisted in the renovation of the premises of the medical outpatient points and cultural institutions in the villages of Ivano-Frankivsk, Ternopil and Lviv regions, and contributes for two rural football teams. The enterprise does not stay away from the needs of individual residents of the villages; for example, it allocates funds from the company's budget to help the victims of the fires.

Олійник Галина Іванівна

сільський голова

Halyna Oliynyk

head of the village

Село Раків

Виконавчий комітет Раківської сільської ради
77516, Івано-Франківська область, Долинський р-н,
с. Раків, вул. Морозенка, 1

Village of Rakiv

Executive Committee of Rakiv village Council
1, Morozenka St., v. Rakiv,
Dolyna district, Ivano-Frankivsk region, 77516

+380 34 77 97-2-03

rakivrada@gmail.com

Rakiv is located 9 km from the district center - Dolyna and 60 km from Ivano-Frankivsk. Currently 1,300 inhabitants live here. The territory of the village is 41.32 square meters. km. Its northern and southern parts lie on the hills, the middle part is in the valley. The river Sivka, a tributary of the Dniester river flows through the village.

The tragic page in Rakiv's history dates back to 1622, when the village suffered from the invasion of a 40,000 Tatars army: it was almost completely ruined — only 15 houses left out of 1000. The great battle between defenders of Ukrainian land and enemies took place on Krasna mountain, which according to legend, was red of blood. Another great battle scene was field in the north of the village. Tombs and crosses have been preserved there until now. Historical sources say that at that time, Tatars captured 150 people

Раків, де 1 300 жителів, належить до Раківської сільської ради Долинського району Івано-Франківської області. Від районного центру м. Долини село розташоване за 9 км на північний схід, від обласного центру Івано-Франківська – за 60 км на захід. Через Раків проходить залізниця Львів – Івано-Франківськ, а з південно-західного краю села – автомобільна дорога Стрий – Чернівці – Мамалига. Територія населеного пункту становить 41,32 кв. км. Його північна і південна частини лежать на пагорбах, середня – в долині. Через село протікає річка Сівка, права притока Дністра.

Назву села, перша згадка про яке в архівному документі датується 1515 р., не тільки місцеві жителі, але й краєзнавці пов'язують з тим, що колись ця річка та потоки Турів і Світковий аж кишили раками. У Сівці вони водилися до кінця XIX століття, і на гербі Ракова до 1939 р. був зображений рак.

Трагічна сторінка в історії цього села, як і сусідніх на Долинщині, відноситься до 1622 р., коли Раків зазедве пережив навалу 40-тисячної армії татар: село було майже повністю стерте з лиця землі – із 1000 хат уціліло лише 15. Велика битва між захисниками рідної землі і ворогами точилася на Красній горі, яка, за переказами, була аж червона від крові. Місцем іншої, не меншої, битви стало поле в урочищі «Довгі ниви» на північ від села. Там донині збереглися могили і хрести. З історичних джерел відомо, що тоді татари взяли в полон із Ракова й сусідніх сіл 150 людей, забрали також 300 голів худоби.

Чинну раківську церкву Пресвятої Богородиці збудував – очевидно, на місці давнішої дерев'яної – ще 1888 р. майстер Іван Данилків із Перегінська за проектом архітектора Василя Нагірного. Храм належить до пам'яток архітектури і перебуває в користуванні громади Української Греко-Католицької Церкви.

Школа в Ракові почала діяти 1839 р. Навчав сільських дітей пан Кендзельський. За розповідями місцевих старожилів, шкільне приміщення було звичайною сільською хатою. Тоді ще не вимагали від батьків посилати своїх дітей до школи. У Ракові її

1. Самодіяльний творчий колектив сільського Будинку культури / 2. Школярі зі своїми наставниками / 3. Працівники виконкому сільської ради, Будинку культури, бібліотеки та ФАПу / 4. ЗШ І-III ст. / 5. Найменші аматори сцени / 6. Учасники дитячого свята

Amateur creative collective of the village's House of Culture / Schoolchildren with their mentors / Employees of the executive committee of the village council, House of Culture, Library and medical outpatient point / Secondary school of I-III degrees / The smallest amateurs of the scene / Participants of children's holiday

відвідували 27 дітей від 7 до 13 років, а дуже часто учнями були і старші за віком. Хто із селян хотів звільнити свою дитину від навчання, то просив про це місцевого священника і зазвичай одержував дозвіл. Утім, у Ракові кількість учнів у школі з часом значно зросла, тож постало питання про будівництво нового мурованого будинку школи. Його спорудили 1902 р. Нині в селі діє загальноосвітня школа I-III ступенів, приміщення якої збудоване 1976 р. Також облаштовано сучасний дитячий майданчик.

Зростанню національної свідомості раківчан сприяла діяльність українських патріотичних громадських організацій. 1897 р. в селі з ініціативи священника Сави Теодоровича створили осередок товариства «Просвіта». Того ж року силами громади було побудовано читальню, а в 30-х роках ХХ століття за кошти, зібрані від вистав драмгуртківців, добудували сцену. Розгорнув активну діяльність місцевий просвітанський осередок із приходом у село Володимира Сайки, якого призначили директором школи (1902-1935 рр.). Всебічно обдарований, він мав неабиякі організаторські здібності, дбав про охоплення навчанням у школі якнайбільшої кількості раківських дітей, керував церковним і сільським хорами, прекрасно грав на скрипці і створив гуртки скрипалів та драматичний. 1948 р. було відкрито хатучитальню, а через два роки на її базі – бібліотеку та клуб.

1987 р. спорудили сільський Будинок культури, до якого перенесли і бібліотеку. Тепер вона комп'ютеризована й під'єднана до мережі інтернету. 2019 р. приміщення Будинку культури капітально відремонтували, тут розмістили також фельдшерсько-акушерський пункт і сільську раду. Нині очолює її Галина Іванівна Олійник.

Раківчани ніколи не були байдужими до долі свого села, краю, України, у їхніх серцях завжди жили ідеї націоналізму, прагнення до свободи рідної Вітчизни. В рядах Українських січових стрільців перебували М. Андрейків, В. Каблак, І. Луців, І. Семків, В. Сеник, А. Пастух. Воювали місцеві чоловіки в Українській Повстанській Армії і в Радянській армії, до якої було мобілізовано 45 осіб для участі у війні з німецькими окупантами. 22 із них не повернулися з фронту. Чотирьом молодим жителям села довелося брати участь в неоголошеній війні, яку вів колишній СРСР в Афганістані. Двоє із них, С. П. Гринишин та В. І. Федів, загинули і посмертно нагороджені орденом Червоної зірки.

17 раківчан були учасниками АТО/ООС. 2015 р. односельчани на колінах та зі сльозами на очах зустрічали труну з тілом Кармільчика Олександра Валентиновича, бійця 93-ї гвардійської окремої механізованої бригади з позивним «Медвідь», який загинув 14 квітня під селищем Піски на Донеччині. Указом Президента України від 22 вересня 2015 р. за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. Кармільчика нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Увіковічили його пам'ять відкриттям – за сприяння побратимів Олександра із 93-ї бригади – меморіальної дошки на фасаді Раківської ЗШ I-III ст.

Нагадують про ратні подвиги славних земляків і встановлені в центрі села банери, які було урочисто посвячено в День героїв у травні 2019 р. Попереднього ж року в Ракові силами громади реставровано пам'ятник воїнам, полеглим під час Другої світової війни.

from Rakiv and neighboring villages, and also took away 300 cattles. The existing Rakiv church of the Blessed Virgin was built in 1888 apparently on the site of an old wooden church. The temple is an architectural monument and belongs to the UGCC community.

The school in Rakiv started operating in 1839. The school premises was a regular village house. At that time, parents were not required to send their children to school. 27 children from 7 to 13 years old visited this school in Rakiv, and very often the pupils were older. Peasants who wanted to release their children from school, asked a local priest and usually obtained permission. However, in Rakiv, the number of students in the school increased significantly over time, so in 1902 a new brick building was built. Now there is a secondary school in the village, the building of which was built in 1976. There's also a modern playground in the village.

In 1987 a rural House of Culture was built, to which the library was joined. It is now computerized and connected to the Internet. In 2019, the premises of the House of Culture were overhauled. In this premises at present are also located medical outpatient point and village council, which is currently headed by Halyna Oliinyk.

Residents of Rakiv have never been indifferent to the fate of their village and Ukraine. In particular, 17 men from this village defended Ukrainians against Russian aggressors in the Donbass. One of them, Oleksandr Karmilchuk, was killed in 2015 near the village Pisky of Donetsk region and by decree of the President of Ukraine awarded the Order of Courage of the 3rd degree (posthumously). He was commemorated by a plaque on the facade of the Rakiv School with the assistance of the fighting colleague Alexander.

7. У День незалежності України / 8. Переможці змагань серед сільських спортсменів / 9. Церква Пресвятої Богородиці УГКЦ / 10. Візний знак
On the Independence Day of Ukraine / Winners of competitions among village sportsmen / Church of the Blessed Virgin Mary of the UGCC / Sign at the entrance to the village

Залецький Михайло Васильович
сільський голова
Mykhaylo Zaletsky
head of the village

The village of Zalukva, located 27 km from Ivano-Frankivsk, is the center of the village council, to which Shevchenkove village belongs. 2 608 people live in these villages. The first written mention about Zalukva dates back to 1440. After the first partition of Poland in 1772, the Austrian authorities came to the village (and since 1867 - Austria-Hungary). In 1875 a one-class (since 1896 - two-class) public school with the Ukrainian language of teaching was opened here. In the 1930's, there were two schools - four-class bilingual school and one-class school with the Polish language of teaching.

During the First World War, there were bloody battles in the village. From November 1918 to May 1919 it was under the governance of the ZUNR, and in period from 1919 to 1939 was part of Poland,

Село Залуква

Виконавчий комітет Залуквянської сільської ради
77160, Івано-Франківська область, Галицький р-н,
с. Залуква, вул. Галицька, 13

Village of Zalukva

Executive Committee of Zalukva village Council
13, Halytska St., v. Zalukva,
Halych district, Ivano-Frankivsk region, 77160

+380 34 31 30-3-08
srzalukva@gmail.com

Поблизу давнього Галича, на правому березі р. Дністра і лівому – притоки Лукви, за 27 км від Івано-Франківська лежить село Залуква – центр сільської ради. Їй підпорядковане с. Шевченкове. Загальна площа – 15,2 км², населення – 2 608 осіб.

Залуква вперше згадується в писемних джерелах 1440 р. До останньої чверті XVIII ст. село було передмістям Галича і мало назву Галич за Луквою. Три окремі церковні громади ділили його на три частини: Лавринів Кут (пізніше Неліпець) з церквою Св. Михаїла (існувала до XVIII ст., у ній 1231 р. перед походом на Перемишль молився князь Данило Галицький); Митрополію з церквою Св. Петра (пізніше Богоявлення, занепадала XVIII ст.); Плебанщину (Клебанщина) з церквою Пречистої Діви Марії та Троїцьким монастирем (зруйнований XVII ст. під час турецько-татарського нападу, потім до 1780 р. тут діяла церква Св. апостолів Петра і Павла, 1800 р. звели із залишків трьох церков нову, яку 1961 р. з ідеологічних міркувань було закрито, а 1989 р. через аварійний стан розібрано).

У найдавнішій частині села – Неліпці за княжих часів стояв боярський двір із кількома осадниками. На двір було покладено службові повинності, розмір яких визначав головний галицький замок на території нинішнього с. Крилоса. Інша частина Залукви – Митрополія виникла XIV ст. на полях Галицької дієцезії. Залуква-Плебанщина була сформована після завоювання Галичини поляками на ланях католицького плебана настоятелем костелу святого Станіслава.

Після першого поділу Польщі 1772 р. в село прийшла влада Австрії (від 1867 р. – Австро-Угорщина). Залуква стала самостійною адміністративною одиницею (перший вїйт – І. Мазурик). 1875 р. тут відкрили однокласну (з 1896 р. – двокласна) народну школу з українською мовою навчання. У 1930-х рр. діяли дві школи – чотирикласна двомовна та однокласна з польською мовою викладання. З 1914 р. в Залукві вчителювала письменниця і громадська діячка І. Блажкевич.

Під час Першої світової війни в селі точилися кровопролитні бої. Від листопада 1918 р. до травня 1919 р. воно було під владою ЗУНР, а в 1919-1939 рр. – у складі Польщі, від 1939 р. – УРСР. Ще до Першої світової війни та в 1920-1930 рр. у Залукві

1. Будинок культури / 2. Залуквянська ЗОШ I-III ст. ім.Івонни Блажкевич / 3. Пам'ятник Б. Хмельницькому / 4. Адмінбудинок (сільська рада) / 5. ДНЗ ясла-садок «Теремок»

1. House of Culture of Zalukva village / 2. Zalukvyanska Secondary School of I-III grades, named after Ivanna Blazhkevych / 3. ... / 4. Administration building (village council) / 5. ...

функціонувала низка українських громадських товариств. Від липня 1941 р. до липня 1944 р. село перебувало під німецькою окупацією. Нацисти розстріляли 9 місцевих жителів. Із другої половини 1940-х рр. до середини 1950-х тут діяло підпілля ОУН-УПА. В цей період у боротьбі за волю України загинуло понад 60 залуквян, 56 осіб за співпрацю з ОУН депортовано до Сибіру та Казахстану. У 2014-2019 рр. в АТО (нині ООС) проти проросійських найманців брали участь 20 жителів села.

2010 р. сільським головою Залукви обраний Михайло Залецький, який своєю наполегливою працею сприяє розвитку населених пунктів сільської ради. Вони газифіковані, введено в дію центральний водопровід і каналізаційні мережі, проведено ремонт і реконструкцію установ сільської ради, вуличного освітлення, реалізовано заходи з тим, щоби вберегти село від підтоплення й затоплення, організовано вивезення твердих побутових відходів. Побудовано спортмайданчик зі штучним покриттям, встановлено дитячий ігровий майданчик.

1983 р. до Залукви приєднано присілок Гробиська. Нині в селі функціонують ЗШ І-ІІІ ст. ім. Івanni Блажкевич (365 учнів), міжшкільний навчально-виробничий комбінат, обласний навчально-курсовий комбінат, ДНЗ – ясла-садок «Теремок» (70 дітей), ФАП, Будинок культури (9 гуртків, 2 народні аматорські колективи, спортзал, клуб за інтересами «Червона калина»), бібліотека, відділення зв'язку, 14 торговельних точок. Працюють ПАТ «Галицька сільгосптехніка» та «Електрик», ТОВ «Карпатагропродукт», філія Рогатинської ДЕД, Галицький РЕМ. Діють 5 приватних підприємств та організацій.

Село за останні десятиліття майже повністю перебудовано. 1991 р. висвячено церкву Св. апостолів Петра і Павла УГКЦ. Встановлено пам'ятник Б. Хмельницькому, а на спомин про трагічні події в історії Залукви та про їх жертви – пам'ятні знаки жертвам Першої світової війни, на честь зв'язкової ОУН В. Мацькевич, Братства тверезості, жертвам політичних репресій, меморіальну дошку І. Блажкевич (на приміщенні школи), О. Пилипоньку (на приміщенні Будинку культури), насипано символічну могилу борцям за волю України, відкрито пам'ятник «Подіям і жертвам ХХ століття».

В околицях села виявлено знаряддя праці доби неоліту, римські монети І-ІІ ст., поселення трипільської культури, кілька давньоруських поселень. На залуквянських полях о. Л. Лаврецькому вдалося відшукати й розкопати фундаменти семи давньоруських храмів. 1883 р. він разом з І. Шараневичем знайшов кам'яний саркофаг, бронзові натільні хрестики та олов'яну печатку галицького єпископа Косьми (XII ст.). До наших часів дійшла побудована 1198 р. в романо-візантійському стилі церква Св. Пантелеймона в с. Шевченковому.

На пагорбі над Дністром, в урочищі Гробиська, – кладовище караїмської громади, що проживала в Галичі від XIII ст. Збереглося близько 60 могил із кам'яними надгробками (найдавніше поховання – XVII ст.), тут похований поет Захарія Абрагамович.

Серед видатних уродженців села – міністр транспорту ЗУНР Іван Мирон, літературознавець, дійсний член НТШ Богдана Криса, історик, перекладач Зігмунт Абрагамович, педагог А. Алиськевич, доктор медичних наук, лікар-кардіолог Любомир Глушко, хорівий диригент, заслужений діяч мистецтв України Володимир Савчук.

since 1939 belonged to the USSR. From July 1941 to July 1944 the village was under German occupation. The Nazis shot 9 local inhabitants. From the second half of the 1940s to the mid of 1950s a secret division of the Organization of Ukrainian Nationalists – Ukrainian Insurgent Army (OUN-UPA) operated here. In total, over 60 people were killed in the fight for the freedom of Ukraine, and another 56 people were deported to Siberia and Kazakhstan for their cooperation with the OUN. In 2014-2019, 20 villagers took part in the Anti-Terrorist Operation (now Operation of United Forces) against pro-Russian mercenaries.

Since 2010, the Head of the village is Mykhailo Zaletskyi. Zalukva and Shevchenkove are provided with gas supply, water supply and sewerage networks, rural facilities and street lighting are renovated, flood control measures are taken. An artificial coated sports area and a children's playground were installed.

In the village work a secondary school, an inter-school educational and production establishment, a kindergarten, a medical outpatient point, a house of culture, a library, a post office and shops. A number of private companies and organizations operate here. In 1991 the new Church of the Holy Apostles Peter and Paul of the UGCC was opened.

Neolithic tools, Roman coins of the I-II centuries, settlements of Trypillian culture, several ancient settlements were found in the areas of Zalukva. The foundations of seven ancient temples were excavated. In 1883, a stone sarcophagus, bronze crosses and a tin seal of the Bishop of Galician Kosma (XII c.) were found. In the village there is the church of St. Panteleimon built in Roman-Byzantine style in 1198 in Shevchenkove village.

6. Церква святого Пантелеймона / 7. Церква святих апостолів Петра і Павла / 8. Капличка 1848 р. Пам'ятка про скасування панщини / 9. Панорама села / 10. Придорожня каплиця

6. ... / 7. ... / 8. Chapel of 1848. Monument to the abolition of serfdom / 9. ... / 10.